

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อเช้าวันที่ ๒๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เพราะปากเปราะ

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม ที่เราได้ช่วยชาติคราวนี้ พวกเราได้ช่วยชาติคราวนี้มอบทองคำซึ่งเป็นหัวใจของชาติเข้าคลังหลวง ๑๑,๖๓๗ ไม่ใช่ของเล่นนะ..ทองคำ แล้วยิ่งราคาสูงเวลานี้ทองคำดีดขึ้น เอาดีดี เราได้ทองคำเข้าคลังหลวงแล้วเขาดีดีเราดีดี อยู่ในคลังหลวงเราก็ดีดีได้

เราพยายามที่สุดแล้วที่จะช่วยส่วนใหญ่ส่วนรวม เราสงวนมากนะส่วนรวมส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นได้ยินว่าเอานั่นไปเอานี้ไปอยู่ในคลังหลวงนั้น เราไม่โหนะ ก็คนหนึ่งมีแต่หาเข้าๆ คนหนึ่งมาขโมยเอาไป พูดให้มันเต็มยศก็คือว่าเอาไปสะแตก ว่าอย่างนั้นเลย มันโหมโหม เราไม่เคยแตะต้อง มีแต่ชนเข้าๆ ทั้งนั้น ทุกด้านทุกทาง เราไม่มีอะไรที่จะเป็นความเสียหายแก่ส่วนใหญ่ มีแต่หนุๆ ทุกด้าน ด้านไหนๆ เราหนุๆทั้งนั้น เราช่วยทั้งนั้น

นี่ก็สถานีวิทยุตั้ง ๑๐๔ สถานี วิทยุออก ๑๐๔ สถานีทั่วประเทศ ขยายออกไปอีก ขยายออกไปเรื่อย ๑๐๔ สถานี ไม่ใช่เล่นนะ ไปก็เทศน์ นี่ก็ช่วยแบบนี้ๆ มันตรงกับเราคิดไว้ทุกอย่าง ไม่เห็นผิดนี่ เช่นอย่างว่าช่วยชาติคราวนี้คนก็เล็งถึงด้านวัตถุ ใครก็เล็งเข้าจุดนั้นๆ แต่เราไม่เป็นอย่างนั้น เราว่าคราวนี้เป็นคราวที่ธรรมะจะได้เข้าสู่หัวใจประชาชน แน่เราเป็นอย่างนั้นนะเรา ก็เข้าจริง ๆ การช่วยชาติคราวนี้เทศน์ว่าการน้อยเมื่อไร แล้วขยายออกไปเป็นวิทยุตั้งร้อยกว่าแห่ง นี่ของง่ายเมื่อไร

นี่ละธรรมะเข้าสู่จิตใจคน เราอยากให้ธรรมะเข้าสู่ใจคนจะสงบร่มเย็น อย่างน้อยสงบร่มเย็น มีการยับยั้งชั่งตัวได้ คนเราถ้ามีธรรมในใจแล้วอะอะไม่ใช่ปุบปอบออกไปนะ จะมีการยับยั้งแล้วก็มีพิจารณาเสียก่อน ก่อนที่จะแสดงออกไป คนมีธรรมในใจเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่มีเปาะแปะออกแล้วๆ ธรรมจึงเป็นของสำคัญ นี่วิทยุก็ตั้ง ๑๐๔ สถานีแล้ว เทศน์นี่ก็เอาอีกแหละ เราเทศน์เราไม่ได้สงสัยในคำเทศน์ของเรา ถอดออกไปจากนี้ ที่ถูกต้องแม่นยำสมบูรณ์ทุกอย่างแล้วในหัวใจ ถอดออกๆ จากนี้ไปเลย

เราพูดสารุเราไม่ได้ประมาทตำรับตำราปริยัตินะ ปริยัติทั้งหลายตำรับตำราออกจากพระทัยพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย หัวใจใดก็ตามเมื่อมีธรรมแล้วออกก็เป็นธรรมเหมือนกันหมด ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย ว่าหัวใจนั้นหัวใจนี้ สมัยนั้นสมัยนี้ ขอให้ธรรมเข้าสู่ใจเถอะจะเป็นธรรมขึ้นมาทุกหัวใจ ความมากความน้อยตามแต่กำลังของเจ้าของที่ทรงธรรมได้ เป็นอย่างนั้น แล้วก็ออกเป็นประโยชน์ๆ

เรื่องธรรมนี้สำคัญมาก ชาวพุทธเรารู้สึกห่างเหินธรรมมาก ให้ฟังนะชาวพุทธทั่วประเทศ กำลังประกาศอยู่เวลานี้ มันหุหนวกตาบอด ถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมพวกนี้ หุหนวกตาบอด ถ้าเป็นเรื่องพื้นเรื่องไฟที่จะเผาทั้งนี้ทุกหย่อมหญ้า เมืองไทยเราทำไมถึงเป็นอย่างนั้นไอ้ลูกชาวพุทธนะ ไปที่ไหนคอยแต่จะกัดจะฉีกกันแหลกไปหมด มันไม่ได้นะ ฟังอยู่ทุกวัน มันไม่ออกแสดงลวดลายกับเขาแต่มันฟัง ฟัง คิด อ่าน แล้วก็นำมาแสดงอย่างที่ว่านี่ละ ทำอะไรๆ นี่ ไม่เห็นมีธรรมเลย พรวดพราดๆ มีแต่จะได้จะเอา ชิงดีชิงเด่น ชิงเลวทรามทั้งนั้นละ ไม่ได้ชิงดีนะ ชิงความเลวทราม หยาบช้ำมากทีเดียว

ธรรมที่เราแสดงนี้ก็เหมือนกันแสดงออกนี่ละ เราแน่ใจในการแสดงออกทุกชั้นทุกภูมิของธรรม ไม่สงสัย เพราะทรงไว้หมดแล้วในหัวใจดวงนี้หายสงสัย เราไม่มีอะไรที่จะมาเพิ่มเติมแล้วสำหรับใจดวงนี้ ตั้งแต่วันปฏิบัติมา ในชาตินี้ภพนี้ก็ตั้งแต่วันบวช วันบวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ นั้นเป็นวันเราบวช ปฏิบัติศีลธรรมตั้งแต่บัดนั้น เป็นต้นมา ชีวิตจิตใจความเคลื่อนไหวที่เป็นฆราวาสปิดออกๆ ให้หมดเลย ให้เหลือแต่ชีวิตจิตใจกิริยาการแสดงออกของธรรมของวินัยของศาสนาของพระเท่านั้น

ออกอย่างนั้นมาตลอดจนชิน เป็นความเคยชิน ไปเหมือนไม่ระวังๆ นะ อะไรจะขัดต่อธรรมต่อวินัยมันพลิกบ๊ีบทันที มันเป็นนิสัย เหยียบลงไปกำลังจะเหยียบมดินี่นะ กำลังก้าวขาไปเห็นมดอยู่นี่นะโดดผิงเลย ไม่เหยียบ มันเป็นของมันเอง ก็อย่างนั้นแล้ว ถ้าเป็นธรรมดาแหลก หัวซังกี้แหลก เข้าใจไหม อันนี้มันไม่เป็น คือความเคยชิน ก้าวขาลงจะเหยียบนี่เห็นมดเห็นตัวแมลงอยู่ที่นั่นโดดข้ามเลย ไม่เหยียบ มันเป็นนิสัยของมันอย่างนั้น เพราะการระมัดระวังรักษา ชีวิตจิตใจเป็นธรรมเป็นวินัยไปหมดแล้ว กิริยาอาการแสดงออกความระมัดระวังอยู่ในวงของธรรมวินัยควบคุมตลอดเวลาเลย

ตั้งแต่วันมานี้เราก็ไม่อยู่ เมื่อวานนี้ก็ไปกราบพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่สกลนคร นั้นเป็นจุดรวมใหญ่ของพ่อแม่ครูจารย์มั่น สร้างวัดป่าสุทธาวาส ก็พ่อแม่ครูอาจารย์มั่นกับพ่อแม่ครูจารย์เสาร์สร้างเริ่มแรก วัดป่าสุทธาวาสคือตั้งทั้งหมดเลย ไม่มีบ้านคนแม้แต่หลังเดียวไม่มี เขาเรียกดงบากดงนั้น ไปสร้างวัดลงที่จุดกลางดงนั้น จึงเรียกวัดป่าสุทธาวาส จากนั้นเขาก็ทำสนามด้านเฉียงๆ อย่างนี้ละ ทิศตะวันตกเฉียงเหนือหน่อยเขาสร้างสนามใหญ่สนามบิน เครื่องบินมันก็ไม่มาลงแหละ ต่อจากนั้นก็กลายเป็นสนามหญ้าวัวควายไปกินเต็มหมด จากนั้นมาเดี๋ยวนี้เป็นวงราชการไปหมดแล้วละที่วານี้

วัดป่าสุทธาวาสแต่ก่อนเป็นป่าจริง ๆ ไม่มีบ้านผู้บ้านคน เดี่ยวนี้เป็นบ้านรอบไปหมด ที่นี้นามเดิมชื่อเดิมวัดป่าสุทธาวาสก็ต้องเรียกวัดป่าสุทธาวาส มันป่าคน เดี่ยวนี้เป็นป่าคน แม้ที่สุดนี้ก็ต้องตัดถนนผ่านวัด วัดขาดไปครึ่งหนึ่งแล้วนั้น แล้วแยกไป

ให้ประชาชนเสียทางด้านนั้น ด้านนี้พระก็ได้เพียงซีกเดียว แต่ก่อนครบหมด ทางที่จะตัดทางนี้ไปทางบ้านนาอ้อนาแอ้ ไปทางนาแกเขาก็ตัดซีกหนึ่งของวัดไปเลย วัดก็เรียกว่าได้สองส่วน ทางชาวบ้านได้ส่วนหนึ่ง ทางนั้นแยกให้เป็นของชาวบ้านไปเลย อันนี้เป็นถนนตัดผ่านวัดสุทธาวาส วัดสุทธาวาสครบไปนั่น เพื่อความสะดวก

ทางนี้ก็มาจากภาพลึนธูตัดเข้าสกลฯ ทางนั้นออกจากนาอ้อก็ไปนาแก ทางหนึ่งมันแหลมๆ ตัดตรงนี้เลย ก็เป็นว่าตัดวัดป่าสุทธาวาสไปซีกหนึ่ง ยังเหลืออยู่สองส่วน ถูกตัดออกไปส่วนหนึ่ง ก็เรียกว่าวัดป่าสุทธาวาส เดียวนี้เป็นตลาดทั้งหมดเลย ไม่มีคำว่าป่า มีแต่ชื่อเฉยๆ นี่ก็พ่อแม่ครูจารย์ทั้งสององค์ไปสร้างไว้ วัดป่าสุทธาวาส หลวงปู่มั่น-หลวงปู่เสาร์เราสร้างไว้ ท่านมาอยู่ที่นั่นตั้งภวานากรรมฐานขึ้นที่นั่น ต่อจากนั้นมาเปลี่ยนแปลง วัดสุทธาวาสก็เลยเป็นทำเลทองเที่ยว เป็นสนามคน

เวลานี้หาความสงบไม่มีเลย วัดสุทธาวาสไม่มีความสงบ แต่ก่อนเป็นที่หนึ่ง วัดสุทธาวาสเป็นจุดศูนย์กลางของกรรมฐาน องค์ใดมาจากทางไหนๆ ต้องมาวัดสุทธาวาส จึงจะแยกย้ายไปนั่นไปนี่ เดียวนี้มันเป็นสนามคนยั่วเย้าๆ อยู่ย่น เราไปที่วัดป่าสุทธาวาสปี ๘๔ เรายังจำได้ วัดป่าสุทธาวาสปี ๘๔ ยังไม่มีบ้านคนเลย เป็นดงล้วนๆ ๒๔๘๔ เราไปนั้น วัดป่าสุทธาวาสเป็นวัดป่าโดยสมบูรณ์ ยังไม่มีบ้านผู้บ้านคน ไม่มีอะไรเลย ครั้นต่อมาถึงทุกวันนี้ ๖๐ ปีแล้วมั่ง หมด หมดเลย

ที่ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่แรก ออกพรรษาที่จักราชโคราชก็รีบมาให้ทัน ไม่ทันท่าน ท่านผ่านไปสองสามวันไปสกลนคร เขามารับไป เราก็ไปหนองคาย กลับจากหนองคายมาก็พุ่งไปหาท่านเลย นั้นละปี ๘๔ ปีที่เราไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา ที่ท่านว่าใครมานี่ ท่านว่า เราไม่ลืมนะ เราไปเชื่อๆ ซ้ำๆ ไปกลางคืน มันมืด ไปถึงบ้านโคกกลางหมู่บ้านก็ไปเจอเอาโยมคนหนึ่ง ไหนโยมทางไปวัดป่าบ้านโคกไปที่ไหน แกก็นำมาเลย ให้จับต้นทางนี้ให้ดี ทางมันเป็นป่า ท่านก็พึ่งมาสร้างวัดบ้านโคก ให้จับอันนี้จะถึงวัด ทางบุกป่าไป ไปก็ไปถึงวัด

จากบ้านโคกท่านก็เลยมาหนองผือ บ้านนามน บ้านโคก เราก็ได้จำพรรษาทั้งสองแห่ง จากนั้นเขานิมนต์ท่านมาหนองผือ เราไปเที่ยวละตอนนั้น พอกลับมาที่หลังก็ไปหนองผือเลย เทียวกรรมฐานแต่ก่อนไม่มีรณะ รธราไม่มี ต้องไปด้วยเท้า ก็เหมาะคือตอนนั้นไม่มีรธมีรา ถนนหนทางไม่มี เดินชอกซอนไปตามป่าตามเขาไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นมาแล้วรธก็เริ่มมี เราไปที่แรกไม่มีรธ จากนั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้รธเต็มไปหมด มาอยู่หนองผือดูเหมือน ๕ ปีพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่เราลืมนะแล้วแหละ เราอยู่กับท่านที่แรก พอท่านล่องไปแล้วเราก็ย้อนกลับมาจำพรรษาหนองผือพรรษาหนึ่ง จากนั้นก็ออกไปเลย ไม่ได้กลับมาอีก เรื่อยไปเลยจนกระทั่งทุกวันนี้

เที่ยวกรรมฐานแต่ก่อนเป็นกรรมฐานจริง ๆ ไม่มีคำว่าขึ้นรถยนต์รถยนต์ ท่านก็ไม่ชอบเสียด้วยกรรมฐาน ท่านไม่ชอบขึ้นรถ ท่านบุกป่าไป ภาวนาไปเรื่อย ๆ เดี่ยวนี้ที่ไหนก็สะดวกสำหรับคน แต่สำหรับพระไม่สะดวก

(เสียงหมาในวัดเท่า) หมาตัวไหนงัดออกมาตั้มยำเลี้ยงกัน มันเก่งนักตัวไหนงัดออกมา ตัวไหนมันปากเปราะ ๆ งัดออกมา เหมือนคนใครปากเปราะ ๆ งัดออกมาตั้มยำเลี้ยงกัน มันปากเปราะนักพวกนี้ หมาปากเปราะก็เอามาตั้มยำเลี้ยงกัน คนปากเปราะก็เอามาตั้มยำเลี้ยงกัน เวลากินแล้วให้ระวังนะ มันไม่แล้วนะ กินแล้วมันจะกลายเป็นพวกปากเปราะไปหมด อันนี้ต้องระวัง ไม่ระวังไม่ได้ ไปที่ไหนปากเปราะ ๆ

อันนี้มีนิทานในชาดก ได้ยินตอนเราเป็นเด็ก พระกรรมฐานท่านมา ท่านอาจารย์ฝัน ตอนนั้นท่านอาจารย์ตีมาพักอยู่ตะวันตกบ้าน ท่านก็เล่านิทานคนปากเปราะให้ฟัง เราเป็นเด็กซี้ ท่านเล่าว่า มีเต่าตัวหนึ่งหากินรุ่มง่ามตั้มยำมอด ๆ อยาก ๆ ชาด ๆ เขิน ๆ พอดีหงส์สองตัวผิวเมียมาเห็นก็สงสาร ก็มาถามว่าอย่างนั้นนะ ในชาดกเวลาดูจำได้จากนี้ แล้วเวลาไปเห็นในชาดก อ้อ ออกจากนี้ ญาครูตีท่านเล่านิทานให้ฟังคนปากเปราะ

คือเต่าตัวหนึ่งหากินรุ่มง่ามตั้มยำมอดอยู่นั้น แล้วหงส์สองตัวผิวเมียมาเห็นก็สงสาร อยู่อย่างนี้เป็นอย่างไรล่ะ พอได้อยู่ได้กินไหม ก็อยู่ไปอย่างนั้นละออด ๆ อยาก ๆ เออ..จะพาไปหาที่สมบูรณ์พูนสุขให้ จะไปไหน ถ้าไปก็จะเอาไป แล้วจะไปได้อย่างไรก็เราไม่มีปีก เต่าปากเปราะตัวนั้นตอบ เราไม่มีปีกจะให้เราไปได้อย่างไร โอ้..ไม่ยาก ถ้ารักษาปากได้เราจะเอาไปให้ถึงที่สมบูรณ์พูนผล หาบึงหาบ่อที่สำคัญ ๆ ให้ ถ้ารักษาปากได้ รักษาปากอย่างไร คือเวลาไปนี้เราจะเอาไม้มาให้คาบ ให้เอาปากคาบไม้ไว้ สองตัวเราจะบินแล้วให้เอาปากคาบไม้ไว้ เราก็จะบินไปอย่างนี้ละ จะรักษาได้ไหม รักษาได้

ตอนนั้นมันไม่มีเรื่องมันก็รักษาได้ปากมันไม่เปราะ พอตกลงกันแล้วหงส์สองตัวผิวเมียก็เอาไม้มาให้คาบ แล้วก็พากันบินไป พอบินไป ๆ มันก็นำตื่นเต็นนี้ มันก็พูดตามความจริงเขาพูดนะ เห็นใครใครก็ตื่นเต็น เห็นหงส์สองตัวผิวเมียบินผ่านมา นี่ในชาดกเราไปอ่านที่หลังถึงเห็น หงส์สองตัวผิวเมียบินผ่านมา เขามองขึ้นไปใครมอง ๆ ก็ว่า โอ๊ย หงส์หามเต่า ๆ ที่จะพูดว่าเต่าหาบหงส์ไม่มีเลย มีแต่หงส์หามเต่า ๆ ก็เต่ามันไม่มีปีกมันจะไปหาบหงส์ได้อย่างไรใช้ไหม เขาพูดก็ถูกต้อง แต่นี่มันปากเปราะมันทนไม่ได้ปากมันนะ โมโหซิ

พอบินไปถึงพระราชวัง ไปถึงนั้นคนในพระราชวังมันเยอะมันก็ร้องขึ้น โอ๊ย หงส์หามเต่า ๆ ที่นี้มันโมโห ปากมันจะออก ปากเปราะ หงส์หามเต่าที่พ่อที่แม่มีมึงอย่างไร มึงไม่รู้ว่าจะหาบหงส์หรือ ปากหลุดนี้ก็ลงในพระราชวัง เขาตีเอาจนกระดองแตกหมด

เลย นี่ในชาติก็มี แต่ก่อนได้ยินแต่พระท่านเล่า ญาครูดีเล่าให้เราฟังเราก็จำได้ บทเวลาไปเห็นในชาติก โอโห หงส์หามเต่า การไม่รักษาปากมันเสียอย่างนี้ เต่าก็ตายชาติ ตกลงในท่ามกลางพระราชวัง ชาติเือกกระดองแตกหมด นี่เพราะปากเปราะ ใครให้ระวังนะปากเปราะ หาแต่เรื่องใส่กันยุ่งไป นี่พวกปากเปราะพวกกระดองแตกพวกนี้ เอาละพอมันสายแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ